

Kadonneen Jopon metsästäjät, osa 3/3

Jutun [toinen osa](#) päättyi ikävästi, kun jäljitetty Jopo ei ollutkaan minun. Mutta voiko kaikki loppua vielä onnellisesti?

Katsaus ajassa taaksepäin

Saavuin sovituille tapaamispaikalle reilut viisi minuuttia myöhässä. Sitä ennen oli tapahtunut paljon.

Ensiksi Savelan Nesteelle polkivat kaverini Kimmo ja Joono. He jäivät istumaan ja odottamaan bensiksen edessä olevalle terassille. Seuraavaksi paikalle saapui nuori nainen tummanvioletin Jopon kanssa. Nainen istahti kavereistani viereiseen pöytään. Tämän jälkeen naisen seuraksi ilmaantui maastotakkinen mies. Mies ei ollut Naurunappulan videolla näkemämme Niko, vaan joku aivan muu. Kaksikosta seuraavaan pöytään käveli kolmas henkilö, johon Joono ja Kimmo eivät kiinnittäneet vielä erityistä huomiota.

Näihin aikoihin Kimmo sai tekstiviestini, jossa kerroin poliisipartion käyttämän siviiliauton tuntomerkit. Kimmo näki poliisien ajavan mutkan taakse ja sanoi Joonalle lähtevänsä sivummalle soittamaan puhelua. Sitten Kimmo käveli poliisien luokse ja kertoi missä pöydässä pyörämyyjät istuivat. Poliisit ottivat kauppiat kiinni.

Kun itse saavun paikalle, ovat toinen poliiseista ja maastotakkimies jo poissa näkyvistä. Mutkan takana odottavat vain poliisi, nuori nainen ja polkupyörä, joka ei olekaan minun.

Apujoukot liikkeelle

Huomaan melko nopeasti, että Jopo on jonkun muun. Rungon ruostetäplät eivät ole paikallaan, tarakka on eri, turvakaiverrus on väärässä kohtaa. Menee silti hetki ennen kuin sisäistän tosiasiat. Haen asemalta servettejä joilla pyyhin puhtaaksi kohdan, jossa oman turvakaiverrukseni kuuluisi olla. Ei mitään, ei edes hiomajälkiä.

Sitten kiinnitän huomiota satulaan. Se on peitetty irtonaisella lisäpehmusteella. Kurkistan pehmusteen alle: sieltä löytyy oma, mustalla jesarilla verhoiltu satulani. Hetkinen, siis mitä? Varastettujen pyörien osia on vaihdettu keskenään kenties tunnistamisen vaikeuttamiseksi. Väärä pyörä, oikeat varkaat.

Pyörää kaupannut nuori nainen katsoo maahan vaitonaisena. Paikalle jääneen poliisin mukaan nainen on kertonut, ettei Huuto.netin myyjä Niko päässyt itse paikalle. Nainen ja maastotakkimies olivat kuulemma vain kaverinsa pyynnöstä tuoneet pyörän, eivätkä tiedä tilanteesta mitään muuta.

Tässä kohtaa kaverini Kimmo saapuu luoksemme ilmoittamaan seuraavan yllätyksen: Niko olikin istunut yksin terassin kolmannessa pöydässä. Kaverini tunnistivat Naurunappulan videolta tutun nuorukaisen, kun tämä oli poistunut rauhallisesti Kortepohjan suuntaan poliisin otettua muut myyjät kiinni! Kimmo kertoo Nikon pukeutumisen sekä kulkusuunnan ja ehdottaa poliisille, että hän ja Joonna voisivat lähteä polkemaan karkurin perään. Jos Nikoa vielä näkyisi, kaverini soittaisivat poliisille tämän liikkeistä.

Järjestely käy poliisille, joka kertoo Kimmolle että tämä voisi soittaa näköhavainnoista suoraan hätänumeroon. Sitten Kimmo ja Joonna katoavat polkupyörillään kohti Kortepohjaa. Jään kuuntelemaan, kun poliisi ilmoittaa kenttäradioon kavereideni kanssa sopimistaan järjestelyistä.

”Täällä sitä vaan istutaan”

Tämän jälkeen minulla ei ole enää paljoakaan tehtävää huoltoasemalla. Aikani rupateltuani toivotan poliisille hyvät viikonloput ja lähden kävelemään takaisin Joonan asunnolle. Joonan kämppis voisi päästää minut sisään odottelemaan Kimmon ja Joonan yhteydenottoa.

Olen juuri astumassa sisään kerrostalon rappukäytävään, kun puhelimeni soi. Päätän jäädä ulos puhumaan puhelua. Soittaja on Ilkka, sama poliisi joka oli aamulla lukenut rikosilmoitukseni ja ottanut minuun yhteyttä. Hän kysyy minulta onko poliisipartio vielä Nesteellä. Sanon etten tiedä, sillä olen jo lähtenyt paikalta. Sitten Ilkka kysyy minulta vielä satulastani ja juttelemme hetken.

– Minullakin loppui työvuoro neljältä, mutta täällä sitä vaan istutaan, mies naurahtaa.

Puhelun päätyttyä näen Kimmon ja Joonan polkevan paikalle. Luulen kavereideni palaavan asunnolle takaa-ajon jo päätyttyä. Olen väärässä.

– Se Niko on jossain täälläpäin, Kimmo toteaa ja pälyilee ympärilleen.

Mitä olin tällä kertaa missannut?

[caption id="attachment_2161" align="aligncenter" width="600"]

Ravintola Rentukka[/caption]

Karkulaisen matka

Ilmeisesti Niko oli juossut alkumatkan huoltoasemalta päästyään, sillä mies käveli jo melko kaukana Kimmon ja Joonan yhytettyä hänet.

Kaksikko seurasi kauempaa, kuinka Niko käveli sisään yhteen kerrostaloon. Kaverini soittivat

häätäkeskukseen ja ilmoittivat talon osoitteen. Sitten Niko poistuiikin pytingistä polkupyörän (sekin tietysti Jopo) kanssa ja lähti polkemaan kohti Kortepohjan opiskelija-asuntoja. Kimmo ja Joonan antoivat miehelle etumatkaa ja jatkoivat varjostamistaan.

Anniskeluravintola Rentukan ja Joonan kämpän lähetyvillä kaverini kadottivat pyörävarkaan. Nikon sijaan he löysivät minut. Jäämme kolmestaan Rentukan eteen jauhamaan joutavia ja tarkkailemaan ympäristöä. Poistumisreittejä on liian monta, jotta voisimme tietää minne kohteemme katosi. Ainoa mahdollisuutemme on, että tämä jostain ihmeen syystä päättäisi palata takaisin Rentukan liepeille. Silloin tapahtuu jotakin.

– Onko toinen noista Niko? Kimmo kysyy ja osoittaa katseellaan kauempaa lähestyvää kaksikkoa.

Joonan asunnon suunnalta saapuu kaksi miestä polkupyöriä taluttaen. Kimmo ja Joonan kääntävät selkensä noin viidenkymmenen metrin päähän pysähtyvälle parivaljakolle. Niko ei ole voinut nähdä vielä minua, joten voin vilkuilla saapujia hieman kavereitani vapaammin. Kysyn Kimmolta Nikon tuntomerkkejä. Musta pipo? On. Hupparissa punainen logo? On. Vihertävät housut? On.

On se Niko. Kimmo soittaa uudestaan hätänumeroon ja ohjaa poliisit paikalle.

Jälkinäytös

Seikkailuun lopussa ei nähdä enää suurempaa loppuhuipennusta. Kotvan kuluttua poliisit kurvaavat Nikon ja tämän kaverin luokse. Miehet eivät yritä pako. Koko joukkion on odotettava paikalla vielä yli vartti tilavampaa poliisiautoa, sillä neljä kiinniotettua ja pari polkupyörää eivät mahtuisi yhteen siviiliautoon. Illalla puran päivän kokemuksia kotonani ja yritän sisäistää tapahtumasarjaa. Vuorokauden vellonut stressitila on vihdoinkin ohi.

Perjantain loppu ja lauantai vilahtavat ohitse ilman uutisia. Sunnuntaina hieman ennen neljä huomaan, että numerooni on yritetty soittaa muutamaa tuntia aiemmin. Puhelimeni oli ollut äänettömällä huoneessani. Soitan takaisin, ja puhelimeen vastaa karjalaista murretta vääntävä poliisi.

– Oisin kuulusteluun pyytänyt, mutta oon nyt lähössä töistä niin en mie enää jaksa, poliisi tiivistää asiansa.

Sitten hän kysyy, haluaisinko poliisin takavarikoimasta Joposta satulani takaisin. Päätän kieltäytyä. Satulastani olisi enemmän iloa Huuto.netissä myydyn pyörän oikealle omistajalle. Harmittaa että kuulustelu jää sunnuntaina väliin, mutta poliisi sanoo soittavansa mahdollisesti vielä uudestaan.

– Mie soitan huomenna jos muistan. Tai sitten joku muu soittaa ehkä myöhemmin.

Maanantai lipuu ohitse ilman puhelinsoittoa. Samoin loppuviikko. Kuluu kokonainen kuukausi, eikä uutta puhelua koskaan tule. Se siitä Joposta.

Vaan sainpahan tarinan.

PÄIVITYS 16.9.2016: Uusi puhelu saapui kolme vuotta myöhemmin!